

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Гессен В. Главные моменты юридического развития России в XIX веке / В. Гессен // Право. – 1901. – № 6. – С. 281–298.
2. Миколенко О. Теорія адміністративного права: минуле, сучасне і майбутнє / О. Миколенко // Публічне право. – 2011. – № 2. – С. 136–142.
3. Миколенко О. Функції адміністративного права / О. Миколенко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2012. – № 4. – С. 39–42.
4. Берендтс Э. Опыт системы административного права. Обзор истории административного права и истории его литературы (выпуск первый) / Э. Берендтс. – Ярославль : Типо-Литограф. Э.Г. Фалька, 1898. – 246 с.
5. Советское административное право: основы управления народным хозяйством / под ред. Ю. Козлова, Б. Лазарева, А. Лунова, М. Пискотина. – М. : Юридическая литература, 1981. – 280 с.
6. Советское административное право / под ред. Ю. Козлова. – М. : Юридическая литература, 1985. – 541 с.
7. Бельский К. О функциях исполнительной власти / К. Бельский // Государство и право. – 1997. – № 3. – С. 14–21.
8. Алексеев С. Общая теория права : в 2 т. / С. Алексеев. – М. : Юридическая литература, 1981– . – Т. 1. – 1981. – 361 с.
9. Бельский К. О системе административного права / К. Бельский // Государство и право. – 1998. – № 3. – С. 5–12.
10. Тихомиров Ю. О Концепции развития административного права и процесса / Ю. Тихомиров // Государство и право. – 1998. – № 1. – С. 5–14.
11. Юсупов В. Теория административного права / В. Юсупов. – М. : Юридическая литература, 1985. – 160 с.
12. Советское административное право : [учебник] / под ред. А. Коренева. – М. : Юридическая литература, 1986. – 400 с.
13. Советское административное право / под ред. Р. Павловского. – К. : Вища школа, 1986. – 415 с.
14. Советское административное право / под ред. Ю. Козлова. – М. : Юридическая литература, 1985. – 541 с.
15. Советское административное право / под общ. ред. В. Поповой, М. Студеникиной. – М. : Юридическая литература, 1982. – 286 с.
16. Юсупов В. Административное право и ускорение НТП / В. Юсупов // Административное право и ускорение НТП : межвуз. тематич. сб. науч. трудов. – Калинин : Калининский гос. ун-т, 1998. – 116 с.
17. О некоторых актуальных проблемах административного права (по материалам «Лазаревских чтений») // Государство и право. – 1997. – № 6. – С. 5–34.
18. Институты административного права (третьи «Лазаревские чтения») // Государство и право. – 1999. – № 10. – С. 5–27.
19. Бельский К. К вопросу о предмете административного права / К. Бельский // Государство и право. – 1997. – № 11. – С. 14–22.

УДК 342.9

**ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ВИЗНАЧЕННЯ СПОСОБІВ УЧИНЕННЯ
АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА ВЛАСНІСТЬ**

**LEGISLATIVE ISSUES OF METHODS DEFINITION OF COMMITTING
ADMINISTRATIVE OFFENSES, WHICH ENCROACHING ON PROPERTY**

Плугатир М.В.,
*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ*

У статті розглядаються проблеми законодавчого визначення способів учинення адміністративних правопорушень, що посягають на власність. Вивчається вплив конкретного способу вчинення правопорушення на юридичну кваліфікацію. Формулюються пропозиції щодо вдосконалення адміністративного законодавства.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, адміністративне правопорушення, склад правопорушення, спосіб посягання, власність.

В статье рассматриваются проблемы законодательного определения способов совершения административных правонарушений, посягающих на собственность. Изучается влияние конкретного способа совершения правонарушения на юридическую квалификацию. Формулируются предложения по совершенствованию административного законодательства.

Ключевые слова: административная ответственность, административное правонарушение, состав правонарушения, способ посягательства, собственность.

The article deals with the problem of the legislative definition of ways of committing administrative offenses, encroaching on the property. The effect of a particular method of the offense on the legal qualification. Formulates proposals for improvement of administrative legislation.

Key words: administrative responsibility, administrative offense, composition of the offense, method of assault, property.

Актуальність теми. Адміністративні правопорушення, відповідальність за які встановлюється главою 6 «Адміністративні правопорушення, що посягають на власність» Кодексу України про адмі-

ністративні правопорушення (далі – КУпАП), посягають на відносини власності, необхідність охорони якої закріплюється в Конституції України. Зокрема, у ст. 13 Конституції України визначається, що земля,

її надра, атмосферне повітря, водні й інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Основний Закон визначає, що власність зобов'язує та не повинна використовуватися на шкоду людині й суспільству, а також те, що держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності й господарювання, соціальну спрямованість економіки. Варто також зазначити, що, згідно зі ст. 41 Конституції України, ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності, зокрема право приватної власності є непорушним [1]. З урахуванням зазначеного законодавцем приділяється неабияка увага питанням правового захисту відносин власності в Україні.

Як правове явище охорона власності є специфічним правовим інститутом, сутність якого визначається встановленими в законодавстві завданнями органів держави щодо забезпечення реалізації тих правовідносин, які складаються в процесі реалізації права власності, а також охорони цього права. Щодо завдань адміністративно-деліктного законодавства зазначене полягає в застосуванні норм КУпАП, які передбачають відповідальність за правопорушення, що посягають на власність.

У науці адміністративного права до адміністративно-деліктних правовідносин охорони власності пропонується включати безпосередню охорону та забезпечення реалізації правовідносин, які виникають і існують із приводу обігу й збереження матеріальних і нематеріальних благ, здійснення правомочності суб'єктів щодо тих або інших об'єктів власності. Науковцями пропонується вказані правовідносини визначати об'єктом правопорушень, передбачених главою 6 «Адміністративні правопорушення, що посягають на власність» КУпАП [2].

Мета статті полягає в дослідженні проблем законодавчого визначення способів учинення адміністративних правопорушень, що посягають на власність.

Виклад основного матеріалу. 1. *Самовільне користування* (ст. 47 КУпАП) може полягати в різних видах діяльності щодо надр. Зокрема, самовільність матиме місце, коли користування надрами здійснюється без відповідного дозволу. Адже правокористування надрами набувається лише після оформлення хоча б одного із дозвільних документів, а саме: спеціального дозволу (ліцензії) на користування надрами; акта гірничого відводу; правовстановлювального документа на земельну ділянку (державний акт на право постійного користування або договір оренди земельної ділянки).

Крім того, користувач може порушити терміни, що визначаються відповідним дозвільним документом, наприклад, спеціальний дозвіл на користування надрами може надаватись на 5, 10, 20, 30 років, залежно від виду користування корисними копалинами [3].

Тому протиправним може бути користування, яке здійснюється без відповідного права та, згідно зі ст. 14 Кодексу України «Про надра», виконується для геологічного вивчення, у тому числі дослідно-промислової

розробки родовищ корисних копалин загальнодержавного значення; видобування корисних копалин; будівництва та експлуатації підземних споруд, не пов'язаних із видобуванням корисних копалин, у тому числі споруд для підземного зберігання нафти, газу та інших речовин і матеріалів, захоронення шкідливих речовин і відходів виробництва, скидання стічних вод; створення геологічних територій та об'єктів, що мають важливе наукове, культурне, санітарно-оздоровче значення (наукові полігони, геологічні заповідники, заказники, пам'ятки природи, лікувальні, оздоровчі заклади тощо); виконання робіт (здійснення діяльності), передбачених угодою про розподіл продукції; задоволення інших потреб [4].

2. *Самовільне водокористування* (ст. 48 КУпАП) *полягає в порушенні порядку та умов водокористування. Водний кодекс України визначає, що водні об'єкти надаються в оренду для рибогосподарських потреб, культурно-оздоровчих, лікувальних, рекреаційних, спортивних і туристичних цілей, проведення науково-дослідних робіт* [5]. Водокористування ж являє собою *будь-яку діяльність, пов'язану з використанням водних ресурсів, вод (водних об'єктів) для задоволення потреб населення, промисловості, сільського господарства, транспорту й інших галузей господарства, включаючи забір води, скидання стічних вод тощо. Отже, суб'єкт правопорушення може вчинити самовільне користування, якщо він використовує водний об'єкт для потреб, що не передбачаються в законодавстві.*

Також самовільне водокористування може мати місце, якщо будуть порушені строки, визначені договором оренди водного об'єкта. Так, за строками здійснення право користування водами ділиться на безстрокове та строкове. При безстроковому (постійному) строк користування водами не встановлюється. При строковому встановлюється строк, а саме: короткостроковий (до 3 років) і довгостроковий (від 3 до 25 років). Законодавством за необхідності передбачається подовження строку водокористування на період відповідного строку короткострокового або довгострокового користування. Самовільне водокористування можливе, коли строки користування не було подовжено або ж коли воно здійснюється до укладання договору оренди водних об'єктів [6].

3. *Самовільне захоплення* (ст. 48 КУпАП) *водних об'єктів матиме місце тоді, коли особа здійснила несанкціоноване захоплення водних об'єктів природного й штучного походження загального користування та прибережних захисних смуг з метою власного використання або справляння плати за аматорське й спортивне рибальство* [7]. Тобто, в цьому випадку в особи відсутній дозвіл на використання водного об'єкта, а саме захоплення включає в себе активні дії, які спрямовані на використання водних об'єктів природного і штучного походження та прибережних захисних смуг, що поєднані з обмеженням доступу до зазначених об'єктів інших осіб.

4. *Переуступка права або укладення угод для кожного з правопорушень, передбачених у ст. ст. 47–50 КУпАП, мають свою специфіку.*

Укладення угод, які в прямій чи прихованій формі порушують право власності на надра (ст. 47 КУпАП), може полягати в будь-якому відчуженні права на користування надрами. Так, у ст. 16 Кодексу України «Про надра» вказується, що власник спеціального дозволу на користування надрами не може дарувати, продавати або в інший спосіб відчужувати права, надані йому спеціальним дозволом на користування надрами, іншій юридичній чи фізичній особі, у тому числі передавати їх до статутних капіталів створюваних за його участі суб'єктів господарювання, а також уносити як вклад у спільну діяльність [4].

Іншим способом є укладання угод, тобто вчинення дій особою, що спрямовані на встановлення, зміну або припинення цивільних прав чи обов'язків щодо користування надрами. Такі угоди можуть бути односторонніми, двосторонніми й багатосторонніми, а також укладатись в усній чи письмовій формі. Зазначені в ст. 47 КУпАП угоди, ураховуючи законодавчу заборону на відчуження прав щодо користування надрами, аргіогі не є дійсними, оскільки порушують таку загальну вимогу до дійсності правочинів, як законність змісту правочину.

Переуступка права водокористування та укладення угод, які в прямій чи прихованій формі порушують право державної власності на води, може полягати в будь-якому відчуженні права на користування водами. У ст. 51 Водного кодексу України зазначається, що передавання орендарем права на оренду водного об'єкта іншим суб'єктам господарювання забороняється. Разом із тим законодавством визначається, що орендарі, яким водний об'єкт надано в користування на умовах оренди, можуть дозволити іншим водокористувачам здійснювати спеціальне водокористування в порядку, установленому Водним кодексом України [5].

Переуступка права лісокористування та укладення угод, які в прямій чи прихованій формі порушують право державної власності на ліси, може полягати в будь-якому відчуженні права на користування лісом.

Варто зазначити, що законодавство визначає два види лісокористування: загальне й спеціальне. Загальне використання лісових ресурсів полягає в тому, що громадяни мають право вільно перебувати в лісі, безоплатно без видання спеціального дозволу збирати для власного споживання дикорослі трав'яні рослини, квіти, ягоди, горіхи, гриби тощо, крім випадків, передбачених законодавством. Максимальні норми безоплатного збору дикорослих трав'яних рослин, квітів, ягід, горіхів, грибів тощо встановлюються органами виконавчої влади відповідно до цього Лісового кодексу України [6]. У цьому разі право на загальне лісокористування не охоплюється нормами ст. 49 КУпАП.

Положення зазначеної норми поширюються на переуступку права спеціального використання лісових ресурсів, яке може бути таких видів: 1) заготівля деревини; 2) заготівля другорядних лісових матеріалів; 3) побічні лісові користування; 4) використання корисних властивостей лісів для культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних, туристичних і освітньо-виховних цілей, потреб мисливського госпо-

дарства, проведення науково-дослідних робіт тощо. Спеціальне використання лісових ресурсів здійснюється в межах лісових ділянок, виділених для цієї мети, без надання самих земельних ділянок. Крім того, особа повинна отримати спеціальний дозвіл – лісорубний квиток або лісовий квиток [8].

Правопорушення, передбачене ст. 49 КУпАП, може бути вчинене лише в такий спосіб, як переуступка права (укладення угод) – учинення будь-яких правочинів особою, яка має дозвіл на спеціальне лісокористування, що спрямовані на встановлення, зміну або припинення цивільних прав чи обов'язків щодо користування лісовими ресурсами.

Переуступка права користування об'єктами тваринного світу й укладення угод, які в прямій чи прихованій формі порушують право державної власності на тваринний світ, може полягати в будь-якому відчуженні права на користування тваринним світом.

Варто зазначити, що законодавство визначає два види користування тваринним світом: загальне та спеціальне.

Загальне використання об'єктів тваринного світу полягає в тому, що громадянам надається право безоплатного загального використання об'єктів тваринного світу для задоволення життєво необхідних потреб (естетичних, оздоровчих, рекреаційних тощо). Таке використання має здійснюватись без вилучення об'єктів тваринного світу із природного середовища (за винятком любительського й спортивного рибальства у водних об'єктах загального користування в межах установлених законодавством обсягів безоплатного вилову). У порядку загального використання об'єктів тваринного світу здійснюється використання корисних властивостей життєдіяльності тварин – природних санітарів середовища, запилювачів рослин тощо, а також використання об'єктів тваринного світу в наукових, культурно-освітніх, виховних, естетичних та інших цілях, не заборонених законом. Під час здійснення загального використання об'єктів тваринного світу забороняється знищення тварин, руйнування їхнього житла й інших споруд (нір, хаток, лігв, гнізд, мурашників, бобрових загат тощо), порушення середовища існування тварин і погіршення умов їх розмноження [9]. У цьому разі переуступка права на загальне використання об'єктів тваринного світу не охоплюється нормами ст. 50 КУпАП.

Положення зазначеної норми поширюються на переуступку права спеціального використання об'єктів тваринного світу, до якого належать усі види використання тваринного світу (за винятком передбачених законодавством випадків безоплатного любительського й спортивного рибальства у водних об'єктах загального користування), що здійснюються з їх вилученням (добуванням, збиранням тощо) із природного середовища. Спеціальне використання об'єктів тваринного світу в порядку ведення мисливського та рибного господарства здійснюється з наданням відповідно до закону підприємствам, установам, організаціям і громадянам права користування мисливськими угіддями й рибогосподарськими вод-

ними об'єктами. Спеціальне використання об'єктів тваринного світу здійснюється лише за відповідними дозволами чи іншими документами, що видаються в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Ця вимога поширюється також на власників чи користувачів земельними ділянками, на яких перебувають (знаходяться) об'єкти тваринного світу [9].

Правопорушення, передбачене ст. 50 КУпАП, може бути вчинене лише в такий спосіб, як переуступка права (укладення угод) – учинення будь-яких правочинів особою, яка має дозвіл на спеціальне використання об'єктів тваринного світу, що спрямовані на встановлення, зміну чи припинення цивільних прав або обов'язків щодо використання об'єктів тваринного світу.

5. *Крадіжка* – це таємне викрадення чужого майна. *Викрадення вважається таємним*, коли воно здійснюється 1) за відсутності власника чи іншої особи; 2) у присутності власника або іншої особи, але непомітно для них; 3) у присутності власника або іншої особи, але сам винний не усвідомлює цього моменту та вважає, що діє таємно від інших осіб (наприклад, дії винного фіксує камера спостереження в супермаркеті, а на екрані телевізора охоронець бачить їх); 4) у присутності власника чи іншої особи, які через свій фізіологічний або психічний стан (сон, сп'яніння, малолітство, психічне захворювання тощо) чи інші обставини не усвідомлюють факту протиправного вилучення майна й не можуть йому належно оцінити; 5) у присутності інших осіб, на попурання з боку яких він розраховує з певних підстав (родинні зв'язки, дружні стосунки, співучасть у вчиненні злочину тощо), однак учинюване за таких обставин викрадення перестає бути таємним, якщо такі особи дали підстави винному засумніватися щодо їх «мовчання» про його дії; 6) особою, котра не була наділена певною правомочністю щодо викраденого майна, а за родом своєї діяльності лише мала доступ до цього майна (комбайнер, сторож, працівник охорони та ін.).

6. *Шахрайство* – це заволодіння майном або придбання права на майно шляхом обману чи зловживання довірою. У результаті шахрайських дій потерпілий – власник, володілець, особа, у віданні або під охороною якої знаходиться майно, добровільно передає майно або право на майно винній особі. Добровільність під час шахрайства має уявний характер, оскільки вона зумовлена обманом чи зловживанням довірою. Обман як спосіб шахрайського заволодіння чужим майном чи придбання права на таке майно полягає в повідомленні потерпілому неправдивих відомостей або приховування певних відомостей, повідомлення яких мало б суттєве значення для поведінки потерпілого, з метою введення в оману потерпілого. Зловживання довірою полягає в недобросовісному використанні довіри з боку потерпілого: для заволодіння чужим майном чи правом на нього винний використовує особливі довірчі стосунки, які склалися між ним і власником чи володільцем майна.

7. *Привласнення* полягає в протиправному й безоплатному вилученні (утриманні, неповерненні) винним чужого майна, яке знаходилося у його право-

мірному володінні, з наміром надалі обернути його на свою користь чи користь третіх осіб. У результаті привласнення чужого майна винний починає незаконно володіти й користуватись вилученим майном.

8. *Розтрата* – це незаконне та безоплатне витрачання (споживання, продаж, безоплатне передання, обмін, передання в рахунок погашення боргу тощо) винним чужого майна, яке йому ввірене чи перебувало в його віданні. У результаті розтрата винний поліпшує майнове становище інших осіб шляхом безпосереднього споживання ними незаконно вилученого майна, позбавлення їх за рахунок витрачання такого майна певних матеріальних витрат, збільшення доходів інших осіб.

9. *Незаконне використання об'єкта права інтелектуальної власності зумовлене певною специфікою, яка залежить від конкретного предмета цього правопорушення.* Наприклад, використанням винаходу (корисної моделі) визнаються а) виготовлення продукту із застосуванням запатентованого винаходу (корисної моделі), застосування такого продукту, пропонування для продажу, у т. ч. через Інтернет, продаж, імпорт (увезення) та інше введення його в цивільний оборот або зберігання такого продукту в зазначених цілях; б) застосування процесу, що охороняється патентом, чи пропонування його для застосування в Україні, якщо особа, яка пропонує цей процес, знає про те, що його застосування забороняється без згоди власника патенту, або, виходячи з обставин, це і так є очевидним. Використання промислового зразка – це виготовлення виробу із застосуванням запатентованого промислового зразка, застосування такого виробу, пропонування для продажу, продаж, імпорт (увезення) та інше введення його в цивільний обіг або зберігання такого виробу в зазначених цілях. Використання сорту рослин – це виробництво насіння з метою його відчуження, доведення його до посівних кондицій для розмноження, продаж або інше введення в обіг, увезення із-за кордону, зберігання насіння для зазначених цілей, застосування як батьківської форми для одержання насіння. Використання раціоналізаторської пропозиції означає її застосування юридичною особою, яка визнала пропозицію раціоналізаторською, у будь-якому обсязі за умови добросовісного заохочення нею її автора тощо.

10. *Привласнення авторства на об'єкт права інтелектуальної власності* може полягати в оформленні в повному обсязі або частково відповідних реєстраційних документів на чужі права інтелектуальної власності під своїм прізвищем; реєстрація під своїм прізвищем предмета інтелектуальної власності, створеного у співавторстві з іншими особами, без позначення цього.

11. *Інше умисне порушення прав на об'єкти права інтелектуальної власності* охоплює будь-які інші умисні дії, спрямовані на порушення цих прав. Наприклад, використання без дозволу автора під час оформлення відповідного патенту відомостей, які містяться в опублікованій для цього заявці за умови, що винна особа знала або одержала письмове повідомлення із зазначенням номера заявки.

Висновки. Дослідження зазначених способів учинення адміністративних правопорушень, що посягають на власність, свідчить про необхідність подальшого вдосконалення Кодексу України про адміністративні правопорушення. Зокрема, потребують

законодавчого закріплення поняття: «самовільне користування», «самовільне водокористування», «самовільне землекористування» тощо. Крім того, необхідно більш детально визначити на законодавчому рівні поняття «об'єкт інтелектуальної власності».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254-к/96-вр>.
2. Сіроштан О.А. Інститут охорони власності в адміністративно-деліктному праві / О.А. Сіроштан // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 372–377.
3. Про затвердження Порядку надання спеціальних дозволів на користування надрами : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 травня 2011 р. № 615 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/615-2011-п>.
4. Кодекс України «Про надра» від 27 липня 1994 року № 132/94-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/132/94-вр>.
5. Водний кодекс України від 06 червня 1995 року № 213/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/213/95-вр>.
6. Типовий договір оренди водних об'єктів, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 29 травня 2013 року № 420 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/420-2013-п>.
7. Про затвердження Методики розрахунку розмірів відшкодування збитків, заподіяних державі внаслідок порушення правил охорони водних ресурсів на землях водного фонду, пошкодження водогосподарських споруд і пристроїв, порушення правил їх експлуатації : Наказ Державного комітету України по водному господарству від 29 грудня 2001 року № 290 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0044-02>.
8. Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 року № 3852-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3852-12>.
9. Про тваринний світ : Закон України від 13 грудня 2001 року № 2894-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2894-14>.

УДК 342.951:351.87(477)

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СИСТЕМИ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

MODERN STATE AND FEATURES OF ADMINISTRATIVE-LEGAL REGULATION OF ACTIVITY OF THE SYSTEM OF JUSTICE BODIES OF UKRAINE

Предместніков О.Г.,

*кандидат юридичних наук, перший заступник начальника
Головного територіального управління юстиції у Херсонській області*

Виконано аналіз сучасного стану адміністративно-правового регулювання організації й діяльності системи органів юстиції України, визначено його основні риси, сутність та особливості, а також обґрунтовано пріоритетні напрями вдосконалення правового статусу системи органів юстиції України.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, законодавство, статус, організація та діяльність, органи юстиції, Міністерство юстиції України.

Выполнен анализ современного состояния административно-правового регулирования организации и деятельности системы органов юстиции Украины, определены его основные черты, сущность и особенности, а также обоснованы приоритетные направления совершенствования правового статуса системы органов юстиции Украины.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, законодательство, статус, организация и деятельность, органы юстиции, Министерство юстиции Украины.

The analysis of the modern state of administrative-legal regulation of organization and activity of the system of justice bodies of Ukraine is made; also it was determined its main characteristics, essence and features, as well as substantiated priority directions of improving the legal status of the system of justice bodies of Ukraine.

Key words: administrative-legal regulation, legislation, status, organization and activity, justice bodies, Ministry of Justice of Ukraine.